

[Aksel Larsen.]

som jeg altsaa angiveligt ikke kender, fordi jeg er et Menneske, der lider af Højhedsvanvid og ellers er et uvidende Bæst.

Fængslingerne er altsaa motiveret med § 780, Stk. 2 a) og c). Den Begrundelse kender vi, den bliver givet rask væk, skematisk, naar det drejer sig om den Slags Sager. Men det kan ikke være Retsplejelovens Aand, at man blot skal skrive Paragraffernes Numre og Betegnelser, det maa være Hensigten, at man i Henhold til disse Paragraffer og disse Punkter skal anføre konkret, hvad man motiverer Fængslingen med, og det sker ikke. Desforuden siger Paragraffen jo mere end det, det er ikke gjort med at citere Numrene. Der er flere Forudsætninger, der i Henhold til denne Paragraf skal opfyldes.

For det første skal der være Grund til at antage, at der vil blive rejst Tiltale for en Forbrydelse, hvorfor strengere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel bliver forskyldt. For det andet skal Sigtelsen angaa en Forbrydelse, som enten er henvist til Overanklageren eller henhører under visse bestemte Paragraffer i Straffeloven — jeg skal ikke læse de paagældende Paragraffer op —, og endelig skal der være Grund til at tro, at sigtede vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, eller der skal være særlig Grund til at antage, at han vil bestræbe sig for at paavirke Vidner eller udslette Gerningens Spor.

Nu kan man jo spørge Arbejderne i Nakskov, ikke blot de 190, der stemte paa os, men ogsaa dem, der ikke havde Stemmeret, men ellers vilde have stemt paa os, og ogsaa alle de Arbejdere i Nakskov, som stemte paa Socialdemokratiet, om der er nogen af dem, der vil lade sig indbilde, at Jacob Jacobsen med Føje skulde kunne mistænkes for at ville unddrage sig Følgen af sin Handling, denne Mand, der stod i Landsretten og sagde: Det var givet, jeg havde opfordret til Demonstrationen, altsaa førte jeg an. Hvad angaar dette med at paavirke Vidnerne, saa var Nakskov-Sagen for længst oplyst, alle Forundersøgelser for hørt afholdt og afsluttet, der forelaa ingen saadan Mulighed. Og hvad angaar Gentagelse af Forbrydelsen, en 1. Maj-Demonstration, kunde det jo i hvert Fald tidligst ske den 1. Maj 1932.

Der forelaa altsaa i Henhold til disse Bestemmelser ingen Grund til at holde dem fængslet.

Lignende Forhold gør sig gældende i andre Sager, saaledes i Sagen mod Ragnhild Andersen og Karen Margrethe Petersen,

som anholdtes i Forbindelse med Slotsholm-Sagen. De blev, da det kom til Stykket, tiltalt for Overtrædelse af Politivedtægten. Der findes ikke i saadanne Tilfælde nogen Hjemmel for Fængslingskendelse. En saadan er dog afsagt, og Karen Margrethe Petersen blev holdt 6 Uger i Varetægtsfængsel. Ragnhild Andersen blev ikke holdt der saa længe, fordi vort geniale Politik kunde finde hende, da hun angiveligt skjulte sig for Politiet, hvilket Skjul bestod i, at hun boede paa det Sted, som hun havde anmeldt til Folkeregisteret, og at hun talte ved en Række offentlige Møder i København og Omegn, hvilke Møder var bekendtgjort i „Arbejderbladet“; men hun kom ganske vist ikke selv til Politiet, fordi Politiet ikke saa meget som havde sendt hende et 7-Øres Brevkort om, at de ønskede at tale med hende.

Lignende Forhold gør sig gældende i Grønttorvs-Sagen, hvor man heller ikke i Fængslingskendelserne har givet de fornødne konkrete Begrundelser for Nødvendigheden af fortsat Fængsling. Og dér hjælper det ikke, at Hr. Politivadokat Lotingas selv optræder som Kronvidne og bevidner, at det har virkelig aldrig været hans Hensigt at holde disse Mennesker fængslet længere end højst nødvendigt; for han har, da Sagen næstsidste Gang var til Behandling, netop motiveret Fængslingen med, at det vil overhovedet være for farligt at løslade disse Forbrydere, de maa under alle Omstændigheder holdes fængslet, til de en Gang kan komme for Nævningerne; men da Sagen sidste Gang var til Behandling, og da Løsladelseskendelsen blev afsagt, sagde han: Ja, jeg har ikke noget at indvende, for Sagen kommer ikke til Behandling før i Januar — en ganske paafaldende Mildhed, som springer saa meget mere i Øjnene, naar man ser hele Lotingas Undersøgelser- og Forhørsmetode, som jeg nærmere skal komme ind paa, og som giver fuld Føje til at slutte, at det er rigtigt, hvad der er hævdet af mig paa kommunistisk Partis Vegne.

Hvad angaar Forhørene, er altsaa Retsplejelov og Grundlov blevet pinligt overholdt ved alle Dommer Preisler Knudsens Forhør og ved hele Politivadokat Lotingas Undersøgelsermetode. Ja, jeg skal ikke som Sandhedsbeviser fremføre Citater af de ledende Artikler i borgerlige Blade, selv om det jo maatte veje temmelig tungt, naar Regeringsorganet „Ekstrabladet“ og Oppositionsorganet „Berlingske Tidende“ tager til Orde mod Dommerens Forhørsmetode og Politivadkatens Metode og erklærer, at de er virkelig nedbrydende for